

Земля! земля!

Леся Українка

Земле чужая, яка ж бо ти рідна для мене!
Мати-землице, рятуй свою бідну дитину!
Зрадило море мене, за любов заплатило знущанням.
Чуєш? і досі радіють з жарту лихого чайки.
Що ж се? я бачу – і ти постраждала від зради?
Пишна земля візантійська, наче вдова в простих шатах,
в тяжкім покрові снігів тихо сумує, бо сонце,
сонце кохане її – полюбило сперечницю-хмару...
Мати-землице, потішся! Нехай там зрадливого друга
звабила інша на час, – діти з тобою zostались,
лихо, і зрада, і горе – все їх зближає до тебе,
а як доповниться чаша – вернуться в надра твої.
Щастя такого не має мати-людина ніколи.
Ти щасливіша над всіх. Земле, радій і цвіти!

[21.01.1911 р. Перед Босфором]